

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/254/2019
Identifikačné číslo spisu:	4216206310
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:4216206310.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne W. K., bývajúcej v I., zastúpenej Mgr. Elenou Szabóovou, advokátkou, so sídlom v Nových Zámkoch, Hlavné námestie 7, proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Úradom geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, s o sídlom v Bratislave, Chlumeckého 2, P. O. Box 57, o náhradu škody, vedenom na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 8C/191/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 25. apríla 2019 sp. zn. 7Co/100/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na Okresnom súde Komárno (ďalej ako „súd prvej inštancie“) domáhala voči žalovanej priznania náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom ako aj nezákonnými rozhodnutiami v konaní pod č. E. a E. vedenom na Okresnom úrade N., odbor katastrálny celkom vo výške 111.5408,30 eur spolu s úrokmi z omeškania od 7. decembra 2015 vo výške 8,05 % ročne až do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 25. októbra 2017 č. k. 8C/191/2016-279 žalobu zamietol a žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa sa domáhala svojho nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu zodpovednosti štátu za škodu, ktorá jej bola spôsobená jednak nesprávnym úradným postupom Okresného úradu N., odbor katastra pri zapísaní žalobcov v konaní na Okresnom súde Komárno sp. zn. 10C/14/2000 ako vlastníkov nehnuteľností a jednak nezákonnými rozhodnutiami v konaní vedenom na Okresnom súde Komárno pod spisovou značkou 10C/14/2000 a to rozhodnutím vo veci samej. Konštatoval, že Okresný úrad N., katastrálny odbor posúdil právoplatné rozsudky súdov prvej a druhej inštancie ako verejné listiny, ktoré boli spôsobilé na vykonanie záznamu, a tak vykonal záznam do katastra. Žalobkyňa v žalobe ani v ústnych prednesoch na pojednávaní bližšie neuviedla, v čom vidí

nezákonnosť rozhodnutí vo veci samej. Základným predpokladom úspešnosti nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je, že rozhodnutie, ktorým mala byť škoda spôsobená, bolo pre nezákonnosť príslušným orgánom zrušené alebo zmenené. Uviedol, že žalobkyňou tvrdené nezákonné rozhodnutie teda nebolo žiadnym orgánom zmenené ani zrušené, preto súd konštatoval, že neboli splnené zákonné podmienky definujúce nezákonné rozhodnutie. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala nesprávnosť úradného postupu ani nezákonnosť vydaných rozhodnutí, nepreukázala ani existenciu škody, a preto nemohla byť daná ani príčinná súvislosť medzi nimi, čo bolo dôvodom, pre ktorý súd jej žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Žalovaná mala v konaní plný úspech, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Nitre (ďalej ako „odvolací súd“) rozsudkom z 25. apríla 2019 sp. zn. 7Co/100/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobkyňa v danej veci nespĺnila ani jednu z podmienok pre úspešné priznanie nárokov, ktorých sa domáhala podanou žalobou. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že nezákonnými rozhodnutiami Okresného úradu, odboru katastrálneho N. boli zápisy č. E. a E., ktorými došlo k vykonaniu zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe negatívnej žaloby v prospech žalobcov v zmysle rozsudkov Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/14/2000 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/604/2014. Nesprávny úradný postup žalovanej bližšie nešpecifikovala. Zo spisu vyplynulo, že žalovaná dňa 28. októbra 2015 pod číslom zmeny XXX/XXXX v katastri nehnuteľností v katastrálnom území I. na liste vlastníctva č. XXXX vykonala zápis údajov o právach k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností na základe listiny č. E. - zápis rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/14/2000-720 zo dňa 21. júla 2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/604/2014-785 zo dňa 25. februára 2015. V uvedenom rozsudku súd určil negatívnym vymedzením, že predmetné nehnuteľnosti netvorí vlastníctvo žalovanej, t. j. W. K., rod. M.. Zároveň v odôvodnení súd vymedzil platné listiny, ktoré mali byť podkladom na zápis do katastra nehnuteľností. Odvolací súd tak uviedol, že nie je dôvodná námietka žalobkyne ohľadom negatívnej žaloby, ktorej výsledkom bol rozsudok Okresného súdu Komárno č. k. 10C/14/2000-720 zo dňa 21. júla 2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/604/2014-785 zo dňa 25. februára 2015, a ktorý nemal byť spôsobilý na vykonanie záznamu podľa § 34 ods. 1 katastrálneho zákona. Uvedeným rozhodnutím súdu bolo právoplatne určené, že žalobkyňa (v súdnom konaní sp. zn. 10C/14/2000 žalovaná) nie je vlastníčkou vymedzených nehnuteľností. Preto následne Okresný úrad N., katastrálny odbor, na základe listín, ktoré posúdil ako spôsobilé na vykonanie záznamu podľa § 34 ods. 1 a spĺňali všetky náležitosti v zmysle § 42 ods. 2 katastrálneho zákona vykonal zápis o vlastníckom práve záznamom do operátu katastra nehnuteľností. Zdôraznil, že žalovaná konala na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým bolo určené, že žalobkyňa nie je vlastníčkou sporných nehnuteľností. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie bol toho názoru, že žalobkyňa nepreukázala, v čom mal spočívať nesprávny úradný postup žalovanej. Žalobkyňa neuviedla žiaden konkrétny postup žalovanej, ktorým by porušila zákonné ustanovenia zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, a ktorý by súd mohol vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup. Námietku žalobkyne týkajúcu sa toho, že sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, lebo konajúca sudkyňa nenechala dokončiť prednes strany žalobkyne na pojednávaní dňa 25. októbra 2017, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Uviedol, že zo zápisnice z predmetného pojednávania vyplýva, že prednes zástupcu žalobkyne bol značne rozsiahly z čoho možno vyvodiť, že strana žalobkyne mohla uviesť k danej veci všetky podstatné náležitosti. Tu konštatoval, že nemožno hovoriť o upretí práva konať pred súdom, ak sa strana v konaní pri svojich prednesoch nedrží merita veci a konajúci sudca ho vhodným spôsobom napomenie na skrátenie svojho prednesu. Doplnil, že je nesporné, že pojednávanie vedie sudca a práve on je povinný usmerniť strany sporu tak, aby sa vyjadrovali len k predmetu sporu. Uvedené sa týka aj žalobkyňou namietaného prerušenia pojednávania dňa 27. októbra 2017 od 10.30 hod. do 12.30 hod. Určite nie je možné vykladať prerušenie pojednávania ako procesné pochybenie súdu, ktoré by mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd zohľadniac všetky skutočnosti po prejednaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. S poukazom na vyššie

uvedené považoval odvolanie žalobkyne za neopodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej ako „dovolateľka“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodnila poukazom na § 420 písm. f/ CSP a na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP uviedla, že odvolací súd sa nevysporiadal s tým, že dovolateľka v konaní nepreukázala, v čom spočíva nesprávny úradný postup, keďže nesprávny úradný postup pri zásade iura novit curia je zrejmý už pre jeho rozpor so zákonom č. 162/1995 Z.z. v znení platnom v čase vykonania záznamov č. E. a E.. Taktiež namieta, že odvolací súd sa nevysporiadal ani s namietanými procesnými výhradami, ktoré boli formulované v odvolaní. Uviedla, že zo zvukovej nahrávky pojednávania je zrejmé, že prednes splnomocneného zástupcu žalobkyne bol viacnásobne prerušovaný a nebolo umožnené ani dokončiť prednes na pojednávaní. Ďalej konštatovala, že súdy oboch inštancií pri hodnotení zásahu do jej práv opomenuli ustanovenie § 6 ods. 4 č. 514/2003 Z.z. Poukázala na tú časť odôvodnenia, v ktorej súd poukazuje na legislatívny zámer zákona č. 514/2003 Z.z., čo nemusí byť totožný s prijatým zákonom. Dovolateľka rovnako namieta, že na č. l. 39 spisu sa nachádza vyjadrenie k žalobe Úradu geodézie, kartografie a katastra SR z 21. novembra 2016 s podpisom osoby V. B., ktorá nemá založené plnomocenstvo do spisu, teda jedná sa o vyjadrenie osoby, ktorá nepreukázala v tom čase oprávnenie konať za žalovanú. Dovolateľka poukázala na to, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, avšak z iných dôvodov, o ktorých sa dozvedela iba z vydaného rozhodnutia odvolacieho súdu a teda, že sa nemala možnosť vyjadriť (bod 13. rozhodnutia). Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla, že na výpočet nemajetkovej ujmy neexistuje žiadny právny predpis ani matematický vzorec. Navrhla, aby dovolací súd zmenil rozhodnutie odvolacieho súdu, alternatívne, aby zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu sa vyjadrila žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie dovolateľky ako nedôvodné zamietol.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, ktoré má predpísané náležitosti (§ 428 CSP), podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. Odborná spisba rozdeľuje podmienky prípustnosti dovolania na objektívne: a/ prípustný predmet, b/ lehota na podanie dovolania, c / náležitosti dovolania a na subjektívne, t. j. osoba oprávnená podať dovolanie (Ficová a kol. Občianske procesné právo, Druhé aktualizované a doplnené vydanie, Bratislava, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, 2008, str. 344).

10.1. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Teda ako je uvedené v bode 4., dovolateľka v danom prípade vyvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP a z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

12. Podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.1. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti). Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namietala, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočne.

13. V súvislosti s uvedenými námietkami arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd v tomto smere odkazuje na stanovisko najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktoré je aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po 1. júli 2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Dovolací súd pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné atribúty spravodlivého súdneho procesu, ktorá skutočnosť jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Z judikatúry tohto súdu vyplýva, že na taký argument strany sporu, ktorý je pre rozhodnutie podstatný a rozhodujúci, sa vždy vyžaduje špecifická odpoveď (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu SR (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany; t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu“.

14. Vo vzťahu k námietke, že odvolací súd sa nevyporiadal s tým, že dovolateľka nepreukázala, v čom spočíval nesprávny procesný postup, dovolací súd poukazuje na to, že odvolací súd konštruktívne uviedol, že nesprávny úradný postup je napríklad porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb (§ 9 ods. 1). Konštatoval, že žalobkyňa neuvedla žiaden konkrétny postup žalovanej, ktorým by porušila zákonné ustanovenia zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam, a ktorý by súd mohol vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup (viď bod 18., 19. rozsudku odvolacieho súdu).

15. Vo vzťahu k námietke, že odvolací súd sa náležite nevyporiadal s tým, že zo strany súdu nebol dovolateľke daný priestor dokončiť jej prednes na pojednávaní, ktorý bol niekoľkokrát prerušovaný, dovolací súd poukazuje na bod 20. odôvodnenia odvolacieho súdu, v ktorom sa predmetnou námietkou zaoberal a kde uviedol, že zo zápisnice z predmetného pojednávania vyplýva, že prednes zástupcu žalobkyne bol značne rozsiahly, z čoho možno vyvodiť, že strana žalobkyne mohla uviesť k danej veci všetky podstatné náležitosti. Poznamenal aj, že nemožno hovoriť o upretí práva konať pred súdom, ak sa strana v konaní pri svojich prednesoch nedrží merita veci a konajúci sudca ho vhodným spôsobom napomenie na skrátenie svojho prednesu. Považoval za nesporné, že pojednávanie vedie sudca a práve on je povinný usmerniť strany sporu tak, aby sa vyjadrovali len k predmetu sporu. Dôvodil, že uvedené sa týka aj žalobkyňou namietaného prerušenia pojednávania dňa 27. októbra 2017 od 10.30 hod. do 12.30 hod. Určite nie je možné vykladať prerušenie pojednávania ako procesné pochybenie súdu, ktoré by mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.

16. K námietke, že súdy oboch inštancií pri hodnotení zásahu do práv dovolateľky opomenuli ustanovenie § 6 ods. 4 č. 514/2003 Z.z. dovolací súd uvádza, že s uvedenou námietkou sa odvolací súd náležite vypořiadal v bodoch 13., 15. a 17. svojho rozhodnutia. Uviedol, že žalobkyňa v danej veci nespĺnila ani jednu z podmienok pre úspešné priznanie nárokov, ktorých sa domáha podanou žalobou. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že nezákonnými rozhodnutiami Okresného úradu, odboru katastrálneho N. boli zápisy č. E. a E., ktorými došlo k vykonaniu zápisu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností na základe negatívnej žaloby v prospech žalobcov v zmysle rozsudkov Okresného súdu Komárno sp. zn. 10C/14/2000 a Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6Co/604/2014. Nesprávny úradný postup žalovanej bližšie nešpecifikovala. Zo spisu vyplynulo, že žalovaná dňa 28. októbra 2015 pod číslom zmeny XXX/XXXX v katastri nehnuteľností v katastrálnom území I. na liste vlastníctva č. XXXX vykonala zápis údajov o právach k nehnuteľnostiam do katastra nehnuteľností na základe listiny č. E. - zápis rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 10C/14/2000-720 zo dňa 21. júla 2014 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 6Co/604/2014-785 zo dňa 25. februára 2015. V uvedenom rozsudku súd určil negatívnym vymedzením, že predmetné nehnuteľnosti netvorí vlastníctvo žalovanej, t. j. W. K., rod. M.. Zároveň v odôvodnení súd vymedzil platné listiny, ktoré mali byť podkladom na zápis do katastra nehnuteľností.

17. Čo sa týka námietky, že rozhodnutie odvolacieho súdu je prekvapivé v tom, že odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, avšak z iných dôvodov, o ktorých sa dozvedela iba z vydaného rozhodnutia odvolacieho súdu a teda, že nemala možnosť sa vyjadriť, dovolací súd uvádza a poukazuje na to, že odvolací súd preskúmal v danej veci napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo a tiež dôvody odvolania a skonštatoval, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil (viď bod 10. rozsudku odvolacieho súdu).

18. Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že v danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabykh proti Rusku z roku 2003). V súvislosti s dovolacou námietkou týkajúcou sa

nepreskúmateľnosti treba pripomenúť, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozhodnutia odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozhodnutím vytvára ich organickú jednotu, v dôsledku čoho ich treba chápať ako celok. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd uviedol, čoho a z akých dôvodov sa žalobkyňa domáhala, čo navrhovala žalovaná, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd; odvolací súd zaujal aj závery k jeho právnomu posúdeniu, s ktorým sa stotožnil a vysvetlil, pričom skutočnosti, ktoré neboli namietané v odvolacom konaní neodôvodňoval.

19. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľky nezistil nedostatky v postupe súdov nižších inštancií, aby ich výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa dovolateľka s názorom odvolacieho súdu nestotožnila, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

20. Vo vzťahu k námietke vyplývajúcej z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolací súd uvádza, že nevyhnutným predpokladom, aby dovolací súd mohol posúdiť prípustnosť dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa odvolací súd riešil nesprávne.

21. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, nie o právnú otázku, ktorá podľa dovolateľa mala byť riešená. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom.

22. Dovolací súd tak uvádza, že otázka relevantná podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Dovolací súd vzhľadom na uvedené konštatuje, že samotné polemizovanie dovolateľky v dovolaní s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. V prípade absencie náležitého vymedzenia právnej otázky najvyšší súd nemôže pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinstančný a odvolací súd, a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a odvolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (viď komentár autorov Edmund Horváth a Andrea Andrášiová k Civilnému sporovému poriadku). Preto vzhľadom na uvedené dovolací súd uvádza, že dovolateľka uplatnený dovolací dôvod nevymedzila spôsobom vyplývajúcim z § 421 ods. 1 CSP.

23. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie dovolateľky vyplývajúce z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

24. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.